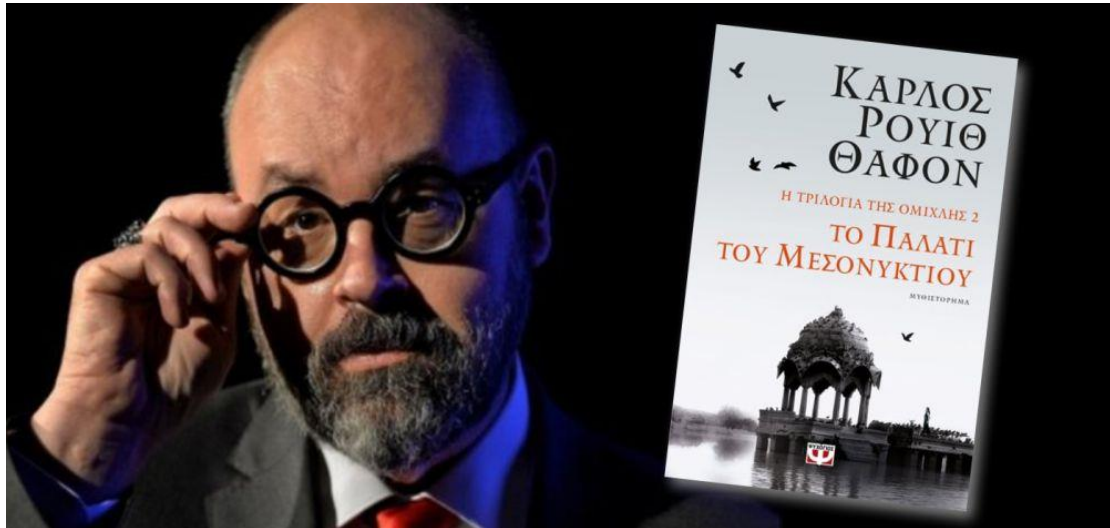

Διαβάσαμε: Κάρλος Ρουίθ Θαφόν «Το παλάτι του Μεσονυκτίου» (Ψυχογιός)

«Το παλάτι του μεσονυκτίου» είναι το δεύτερο βιβλίο της «Τριλογίας της ομίχλης», που είναι τα τρία πρώτα βιβλία που έγραψε ο συγγραφέας το 1993. Ο ίδιος τα χαρακτήρισε εφηβική λογοτεχνία, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν θα απολαύσουν την ανάγνωσή τους οι μεγαλύτεροι σε ηλικία.

Όπως έγραψε ο ίδιος: «Πολλές φορές οι αναγνώστες θυμούνται πιο πολύ ένα έργο απ' ότι ο δημιουργός τους. Θυμούνται τους χαρακτήρες, τις συγκρούσεις, τη γλώσσα και τις εικόνες του με μια επιείκεια που αφοπλίζει τον συγγραφέα, ο οποίος έχει αρχίσει να ξεχνάει κάπως την πλοκή και τις σκηνές που έγραψε κάποτε, καθώς έχουν περάσει μάλλον από τότε περισσότερα χρόνια απ' όσα θα επιθυμούσε. Αυτό μου συμβαίνει ενίοτε με τα πρώτα τρία «νεανικά» μυθιστορήματα που έγραψα και εξέδωσα τη δεκαετία του '90. «Ο πρίγκιπας της ομίχλης», «Το παλάτι του μεσονυκτίου» και «Τα φώτα του Σεπτέμβρη». Πάντα είχα την εντύπωση ότι τα τρία αυτά βιβλία αποτελούσαν έναν κύκλο ιστοριών με πολλά κοινά και ότι, κατά κάποιον τρόπο, επιδίωκαν να μοιάσουν στα βιβλία που θα μου άρεσε να έχω διαβάσει όταν ήμουν έφηβος».

Αξίζει να πούμε ότι το κάθε ένα από αυτά τα τρία μυθιστορήματα είναι ανεξάρτητο από τα άλλα και αυτοτελές. Αυτό που τα ενώνει σε μια τριλογία είναι το ύφος τους. Και «Το παλάτι του μεσονυκτίου» δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τα υπόλοιπα βιβλία της «ωριμότητας» του

Θαφόν. Είναι ένα μικρό αριστούργημα, που εμπεριέχει όλα όσα έκαναν διάσημο τον συγγραφέα του. Κατ' αρχήν φαντασία.

Είναι απίστευτη η δύναμη της φαντασίας του συγγραφέα. Δημιουργεί έναν καινούργιο, κατάδικό του κόσμο, και ο αναγνώστης καλείται να μπει σε αυτόν. Δεύτερον, έχει το ταλέντο και την ικανότητα να μπορεί να κάνει λέξεις και προτάσεις σοβαρής λογοτεχνικής αξίας αυτά που φαντάζεται. Και τρίτον, έχει μέσα του ένα όραμα για τον κόσμο. Υπάρχει το καλό, υπάρχει και το κακό. Αυτές οι δύο δυνάμεις παλεύουν στα βιβλία του, για να βγει τελικά νικητής το καλό.

Τα ίδια στοιχεία υπάρχουν και στο «Παλάτι του μεσονυκτίου». Μας μεταφέρει στην αποικιοκρατική Καλκούτα του 1932 και χτίζει ένα συγκλονιστικό σκηνικό όπου εκεί μέσα θα κινηθούν οι ήρωες του. Οι οποίοι είναι δεκαεξάχρονα παιδιά, έφηβοι, που μεγάλωσαν στο ορφανοτροφείο Σεντ Πάτρικς.

«Μέρα με τη μέρα περιμέναμε με λύπη και τρόμο την έλευση εκείνου του καλοκαιριού που θα συμπληρώναμε το δέκατο έκτο έτος της ηλικίας μας και θα σηματοδοτούσε τον χωρισμό μας και τη διάλυση της Τσάουμπαρ Σοσάιετι, του μυστικού συλλόγου με τα επτά αποκλειστικά μέλη που είχε αποτελέσει το σπίτι μας κατά τη διάρκεια των χρόνων παραμονής μας στο ορφανοτροφείο. Εδώ μεγαλώσαμε χωρίς άλλη οικογένεια εκτός από εμάς τους ίδιους και χωρίς άλλες αναμνήσεις εκτός από τις ιστορίες που αφηγούμασταν το ξημέρωμα γύρω από τη φωτιά, στο αίθριο του εγκαταλειμμένου κτιρίου που υψωνόταν στη διασταύρωση Κότον Στρήτ και Μπράντμπουρν Ρόουντ, ενός ερειπωμένου αρχοντικού που είχαμε ονομάσει Παλάτι του Μεσονυκτίου. Τότε δεν ήξερα πως θα ήταν η τελευταία φορά που θα έβλεπα τον τόπο στους δρόμους του οποίου είχα μεγαλώσει και που η σαγήνη του θα με ακολουθούσε ως τα σήμερα».

Η ιστορία του βιβλίου είναι η ιστορία μιας μικρής παρέας εφήβων που μεγάλωσαν μαζί στο ορφανοτροφείο. Έγιναν ήδη 16 χρονών και φέτος είναι η χρονιά που θα φύγουν από εκεί και ο καθένας θα ανοίξει τα δικά του φτερά. Στα συναισθήματά τους κυριαρχεί ένας αόριστος φόβος για το τι θα συναντήσουν εκεί έξω, στη ζωή. Από την άλλη, τους δένει το κοινό παρελθόν, η αγάπη του ενός για τον άλλο και οι όρκοι που έχουν ανταλλάξει ότι όλοι και ο καθένας ξεχωριστά θα βρίσκονται πάντα στο πλευρό αυτού που το έχει ανάγκη.

Στην κρίσιμη, λοιπόν, γι' αυτά τα παιδιά εποχή, εμφανίζεται ο κίνδυνος για ένα από αυτά τα παιδιά: τον Μπεν. Μια ιστορία από το παρελθόν ζωντανεύει και έρχεται στο παρόν να ζητήσει αυτά που νομίζει ότι της

αναλογούν. Και στην ουσία του δημιουργεί έναν καινούργιο κόσμο για εμάς τους αναγνώστες και μας καλεί να τον επισκεφτούμε: τον κόσμο της Καλκούτας του 1932. Δεν το κάνει απλώς πειστικά, δεν αφήνει στον αναγνώστη το περιθώριο να το αμφισβητήσει. Και από εκεί και πέρα τον παρασύρει σε μια γοτθική περιπέτεια συναρπαστική που, θέλοντας και μη, ο αναγνώστης γίνεται μέρος της.

«Χτες, με τους φίλους σου σε εκείνο το παλιό, εγκαταλελειμμένο σπίτι, το Παλάτι σας, ενώ σας έλεγα την ιστορία μου, σκέφτηκα ότι ποτέ δεν είχα την ευκαιρία να είμαι ένα κορίτσι όπως τα άλλα. Μεγάλωσα ανάμεσα σε γέρους, μέσα στο φόβο και στο ψέμα, με μοναδική συντροφιά επαίτες και ανώνυμους ταξιδιώτες. Θυμήθηκα πως επινοούσα αόρατους φίλους και μιλούσα μαζί τους, με τις ώρες στις αίθουσες αναμονής των σταθμών, στα βαγόνια. Οι ενήλικες με κοιτούσαν και χαμογελούσαν. Στα μάτια τους, ένα κορίτσι που μιλούσε μόνο του ήταν ένα αξιολάτρευτο θέαμα. Όμως δεν είναι, Μπεν.

Δεν είναι αξιολάτρευτο να είσαι μόνος, ούτε ως παιδί ούτε ως μεγάλος. Χρόνια αναρωτιόμουν πως ήταν τα άλλα παιδιά, αν έβλεπαν τους ίδιους εφιάλτες μ' εμένα, αν ένιωθαν τόσο άτυχα όπως εγώ. Όποιος λέει ότι η παιδική ηλικία είναι η πιο ευτυχισμένη εποχή της ζωής μας είναι ψεύτης ή χαζός".

Ο Κάρλος Ρουίθ Θαφόν, σε αυτό, το δεύτερο βιβλίο του, έχει βάλει ήδη τον πήχη ψηλά, και μας προετοιμάζει για τα έργα του που τον έκαναν διάσημο σε όλο τον κόσμο. «Το παλάτι του μεσονυκτίου» είναι ένα μυθιστόρημα της πρώτης εποχής του συγγραφέα, που θα αγαπήσουν όχι μόνο οι φανατικοί αναγνώστες του, που είναι πολλοί, αλλά και όσοι δεν τον έχουν ανακαλύψει ακόμα. Έχει όλα τα στοιχεία που κάνουν ένα μυθιστόρημα γοητευτικό, μπορεί και μαγικό: Αλήθεια, φαντασία, αγάπη, ανάπλαση μιας εποχής που δεν την έχουμε ζήσει. Και δεν είναι πολλοί οι συγγραφείς που το καταφέρνουν αυτό.

Ο ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ (1964-2020) υπήρξε ένας από τους πλέον διαβασμένους και αναγνωρισμένους συγγραφείς σε όλο τον κόσμο. Γεννημένος στη Βαρκελώνη, ξεκίνησε τη λογοτεχνική του καριέρα το 1993 με το εφηβικό μυθιστόρημα Ο Πρίγκιπας της Ομίχλης (Βραβείο Edebé) και ακολούθησαν τα Το Παλάτι του Μεσονυκτίου και Τα φώτα του Σεπτέμβρη (συγκεντρωμένα σε έναν τόμο υπό τον τίτλο Η τριλογία της ομίχλης). Το 2001 εκδόθηκε το πρώτο του μυθιστόρημα για ενηλίκους, Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ, το οποίο πολύ σύντομα εξελίχθηκε σε διεθνές λογοτεχνικό φαινόμενο και θεωρείται, μετά τον Δον Κιχώτη, το πιο πετυχημένο μυθιστόρημα στην εκδοτική ιστορία της Ισπανίας.

Τα έργα του έχουν τιμηθεί με πολυάριθμα βραβεία και έχουν πουλήσει περισσότερα από 30 εκατομμύρια αντίτυπα στις πέντε ηπείρους.